

Békés Tamásné

Eti. R. p.

1956. III. 12.

Akiknek van mondanivalójuk, — írjanak

— Mit várnak a VIII. kerületi olvasók íróinktól —

Nemrég jelentek meg a napi sajtóban és a folyóiratokban azok a hírek, amelyek íróink idej munkatervéről tájékoztatták az olvasókat.

A tervek valóban szépek és nagyok.

Vajon hogyan fogadták az olvasók? Ellátogattunk a VIII. kerület három könyvtárába, hogy meghallgassuk a dolgozók véleményét.

A Gutenberg tér 3-ban az 1-es számú könyvtár egyik olvasójával, Balogh Lászlóval beszélgettünk. Elmondta, hogy nagyon szereti az új magyar irodalmat, például Vidor Miklós Szókóárját kétszer is elolvasta, s most az író Kéa korlát című regényét kéri. Beszélgetés közben szövegét, hogy olvasta az írók munkatervét és kíváncsi arra, hogy a tavalyi megtorpanás után regényirodalmunk további fejlődése hogyan alakul majd a párt irányításával.

Számos olvasó teszi fel ezt a kérdést, különösen Solóhóv elvtárs beszéde óta.

Várakozással tekintenek az írók munkájára,

érdeklődve figyelik, hogy a lélek mértékei hogyan vonják le az SZKP XX. kong-

resszusának tanulságait, s hogyan alkalmazzák ezeket a tanulságokat a gyakorlatban. Nagy Gabriella ipari tanuló ugyancsak az 1-es számú könyvtárban arról beszélt, hogy Benjámin Lászlótól várja az új verseket. Olyan ver-

seket, mint a Három zászló, a Hajnali karének, vagyis amelyek a mi világunkat, a mát tükrözik. — Ezek a versek méltóak Benjámin László írói múltjához, s nekünk, olvasóknak is ilyen költészetre van szükségünk.

A 2-es számú könyvtárban, a Kálvária tér 12. alatt Vágó István olvasó érintette az új magyar dráma kérdését is.

— Látszik, hogy

drámaíróink megfogadták a párt bírálatát

és foglalkoznak az emberek mai problémáival — mondta. Azután hozzátette, hogy a legtöbb író — elsősorban a párt által megbírált írók — művein csak elvélve tapasztalta, hogy megfogadták a párt szavát.

Jó hallgatni itt, a könyvtárban, hogy az egyszerű emberek hogyan beszélnek egy-egy könyvről, a könyvek hőseiről. Szenvedélyesen nyilatkoznak egy-egy ellenséges figuráról, s elmondják, mennyire ráismernek saját környezetükben azokra, akikben „még vannak hibák”, hogyan bizonyítják az írók alakjainak igazát saját életükből felhozva a bizonyító példákat. Véleménykutatásunk során elmondták az olvasók azt is, hogy

sokat várnak a folyóiratok szerkesztőitől

és a könyvkiadóktól is. A pártos, igaz, őszinte irodalom felkarolásában igen nagy felada-

tuk van, az új magyar irodalom kibontakozásában sok segítséget adhat az ő munkájuk. A Szőrényi utcai könyvtárban Dédes bácsi, az egyik törzsolvasó emberi, mély gondolatokkal fogalmazta meg, hogy szerinte mit vár a ma olvasója a ma írójától.

— Nagy igazság az élet igazsága. Olvastam, hogy Solóhóv elvtárs azt mondta a XX. kongresszuson: az íróknak az igazságot kell írniok. No, jöjjenek ide, a könyvtárba.

ismerjenek meg bennünket,

mi majd beszélünk nekik az életünkről.

Dédes bácsi szavaihoz mi is hozzátehetjük: bárcsak a mi irodalmunkban is meghonosodnék az a nyílt, őszinte pártszerű hang, amelyről Solóhóv elvtárs beszélt. Ezt a hangot az olvasók az irodalomra vonatkozó párthatározat óta várják, nem csak művekben, hanem vitákban is. Várták, hogy ezután megszűnik az a hűvös hallgatás, amelyet egyes írók részéről tapasztaltak. Igaz, nem sok idő telt el azóta, mégis az általános vélemény az, hogy ez a hűvös tartózkodás még létezik, az írók még tétováznak. Pedig ha látnák a munkában megfáradt arcokat, amint érdeklődve hallgatnak egy könyv fölé, ha érez-

nék, hogy igen sokan most a mai írók műveitől tanulnak olvasni, ezekből a könyvekből ismerik meg hazájukat, talán nem hallgatnának. Az olvasók nagy tábora várja, hogy kiknek van mondanivalójuk, írjanak, írjanak úgy, hogy abból mintaképek, hősök, új emberek támadjanak.

Békés Tamásné